

POD

Od autorky bestsellerové série *Viníci*

OCHRANOU

ROMÁN

přeložila
Eva Halanová

MERCEDES RON

POD
OCHRANOU

Copyright © Mercedes Ron, 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Halanová, 2025

Cover © DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5845-6 (pdf)

MERCEDES RON

POD
OCHRANOU

První díl série Marfil

přeložila Eva Halanová

Děkuji svému otci, že mě naučil,
že nic není nemožné.

PŘEDMLUVA

Kdyby se mě někdo zeptal, co tam sakra dělám, mohl bych uvést osmdesát tisíc různých odpovědí, a žádná z nich by nebyla ta správná. Nebo pravdivá, abychom byli přesní.

Moje práce ode mě vyžadovala tolik, že jsem si někdy říkal, proč ji pořád dělám, proč s ní prostě nepřestanu. A pak při pomyslení na to, že bych zahodil všechnu tu dřinu, všechno to nasazení, jsem prostě umlčel své svědomí a pokračoval v práci.

Ti muži tam by mě bez váhání zabili, kdyby mohli slyšet mé myšlenky, ale už roky byla moje mysl mým jediným bezpečným útočištěm, a dokonce jsem čas od času musel hlídat i své myšlenky, aby mi nikdo nemohl vyčíst z očí pochybnosti, které mě občas přepadaly.

Když člověk dělal to co já... pochybovat mohlo znamenat smrt.

Na dálku jsem se ujistil, že mířím přesně.

Nikdo mě nekryl, byl jsem sám... i když kolem mě bylo víc než patnáct mužů.

Jakmile se začalo střílet, věděl jsem, že je všechno v háji. Ale jeden... jeden konkrétní výstřel měl změnit úplně všechno.

1

MARFIL

O dva týdny později

Prohlížela jsem si dvoustovkovou minci kolumbijských pesos, kterou jsem držela v ruce. Když jsem čekala, až Liam dorazí, dokázala jsem myslet jen na jednu věc – ty dvě strany mince tvoří celek, ale nikdy se nesetkají tváří v tvář.

Zdá se to hloupé, mince je prostě mince, ale v tu chvíli jsem si nemohla pomoci, soucítila jsem s ní. Měla jsem dvě naprosto protikladné tváře, které se nikdy nespojí v jednu? Někdy bylo těžké pochopit sama sebe. Kdybych se na sebe dívala zvenčí, jsem si jistá, že jediné, co by mě ve většině situací v mém životě napadlo, by bylo: co to sakra děláš?

Moje sestra Gabriella často říkala, že to, že jsme trávily celé naše dětství a dospívání v internátní škole sedm tisíc kilometrů od domova, na nás zanechalo stopy.

Já už jsem tuhle etapu našťestí měla za sebou, ale ona měla před sebou ještě dva intenzivní roky plné přísných pravidel a zamračených dní.

Do šestnáctých narozenin jí chybělo jen pár měsíců a jediné, co ji trápilo, bylo, že se ještě nikdy nelíbala s klukem, a že pokud bude i nadále obklopena ženami, stane se z ní nakonec lesbička. Vzpomínka na to, jak se otec tvářil už jen při té úvaze, mi vykouzlila úsměv na rtech.

Následky... Mohla bych o nich mluvit hodiny.

Kvůli nejdůležitějšímu z nich jsem se pořád v noci budila se sevřeným srdcem a slzami, které mi stékaly po tvářích, jako by mi byly čtyři, a ne dvacet. Je úžasné, jak se některé vzpomínky dokážou navždy vrýt do paměti a jiné se beze stopy rozplynou. Podle Pixaru – ano, toho filmového studia zaměřeného na animované filmy, které natočilo *V hlavě* –, náš mozek vymazává ty vzpomínky, které pro nás nemají žádný užitek, a uchovává ty, které považuje za důležitější. A tady se ptám sama sebe: bylo k něčemu vzpomínat na to, jak mi před očima zabili matku? Je jasné, že ať už Pixar říká cokoli, mozek si dělá, co se mu zachce.

Jak jsem tak bezmyšlenkovitě bloumala, uvědomila jsem si, že skupinka kluků u baru po mé pravici ze mě nemůže spustit oči. Neváhala jsem, zvedla jsem hlavu a podívala se na ně, aniž bych odvrátila zrak.

Mým záměrem bylo zastrašit je, nebo je alespoň přimět k tomu, aby byli méně drzí, ale dva z nich se zasmáli a třetí, vysoký a hnědovlasý, se na mě dál bez mrknutí díval.

Velmi nerada jsem odvracela pohled jako první, bylo mi jedno od koho. Na celé planetě byl jen jeden člověk, který mě dokázal zastrašit natolik, aby mě přiměl sklonit hlavu a ani nemrknout, kdyby bylo třeba. A ten člověk byl příliš daleko odsud, než abych si na něj vůbec vzpomněla.

Pak začal nejepichtější souboj pohledů v dějinách.

No, zas tak velká věc to nebyla, ráda dramatizuju, ale patřilo to k těm intenzivnějším. Čím víc jsem se na něj dívala, tím víc jsem byla zvědavá, a čím víc se on díval na mě, tím víc jsem si byla jistá, co se mu začíná honit hlavou.

Mohla bych s ním udělat totéž co s ostatními?

Byla by to zábava...

„Čau, Marfil,“ ozval se za mnou hluboký hlas, ale teprve dotek jeho ruky na mých zádech mě přiměl nadskočit a odvrátit pohled.

Do háje! Právě jsem prohrála.

Otočila jsem se, abych pozdravila svého nejlepšího kamaráda, a jakmile jsem se mu podívala do očí, frustrace z prohry se vypařila. Liam Michaelson měl skoro metr devadesát, vlasy černé jako noc a oči světle modré... Opravdový donchuan. A ne, nebyl gay. A ano, byl to můj nejlepší kamarád. Svět už viděl podivnější věci.

„Čekáš dlouho?“ zeptal se a podíval se mi přes hlavu na kluky na konci baru.

„Jen tak dlouho, abys mi mohl teď koupit pití.“

Technicky vzato jsem ještě nemohla pít alkohol, natož si ho objednat, ale falešné doklady už byly tak normální, že mi přišlo ubohé, že ten zákon pořád platí.

Liam se na mě mile usmál a zavolal na barmanku, aby nám nalila pití.

„A pročpak jsi mě tu nechal čekat půl hodiny?“ řekla jsem a zamíchala olivami ve svém martini.

Liam se napil a obrátil oči v sloup.

„To nechtěj vědět.“

„Virginie? Nebo ne, počkej... Rose?“

„Tessi,“ řekl a já se nemohla ubránit smíchu.

„Tessi? Říkáš jí tak z nějakého důvodu, který neznám, nebo...?“

„Ona chce, abych jí tak říkal. To je tak nesnesitelná ženská.“

Liam byl kluk, který... no... byl to chlap. Konec. Chlapi se zpravidla chtějí jen dobře bavit a ženy zpravidla chtějí tohle a ještě mnohem víc, i když o mně se to říct nedá... Ale chápala jsem, že Virginia, Rose a... Tessi by chtěly s mým nejlepším kamarádem něco víc. Byla to skvělá partie. Teda pokud pominete jeho zálibu v tom, že ojede všechno, co vidí.

S Liamem jsme se seznámili první rok na univerzitě. V té době jsem byla absolutním nováčkem, a to nejen co se týče studia na univerzitě, ale v životě obecně. Zrovna jsem dokončila osmileté studium v zahraničí, kde jsem byla obklopená holkami a jeptiškami. Jenom dva letní měsíce jsem trávila doma v Louisianě. Oba

jsme studovali ekonomii na Kolumbijské univerzitě tady v New Yorku. On byl o tři roky starší než já, což znamenalo, že už byl v posledním ročníku.

Musela jsem bojovat s otcem, aby mi dovolil přestěhovat se do New Yorku na vlastní pěst, a i když tomu bylo stále těžké uvěřit, žila jsem sama už dva roky. Dalo by se říct, že když jsem pocítila takovou svobodu, trochu jsem zdivočela.

Tolik let držení zkrátka nebylo zdravé, a tak jsem trochu ztratila hlavu, i když jsem si ráda myslela, že ta doba je za mnou... víceméně.

Liam byl první kluk, kterého jsem kdy políbila. Bylo mu osmnáct a s ním jsem zjistila, čeho jsem schopná, když šlo o získávání muže. Můj otec mě vždycky držel docela v ústraní a choval se ke mně, jako bych byla jeho malý poklad, ke kterému se nikdo nesmí dostat, i když Liam se dostal... a jak.

Nespali jsme spolu, ale dělali jsme spolu různé věci, dokud jsme si neuvědomili, že se k sobě vlastně lépe hodíme jako kamarádi. I kdybych se k němu hodila sebevíc a on ke mně, i kdyby byl ten nejlepší na celém světě.

Po Liamovi jsem se pokoušela navázat vážnější vztah s klukem jménem Regan, dokud jsem nezjistila, že se s kamarády vsadil o deset tisíc dolarů, kdo mě první dostane do postele. Jo, jo, deset tisíc dolarů. Ubohé. Od té chvíle jsem se stala Marfil, jakou do té doby nikdo neznal, ani já sama.

To, co mi můj otec pořád opakoval o klucích, co si pamatuju, se nakonec ukázalo být pravdivé, což mě naštvalo víc, než si dokážete představit. Vzala jsem vše do vlastních rukou a od té chvíle se dělalo, co jsem řekla – nebyl prostor pro polovičatá řešení.

„Ten týpek u baru je na cestě sem,“ řekl Liam o půl hodiny a tři martini později. „Mám předstírat, že jsem tvůj přítel?“

Zasmála jsem se a dopíjela svůj drink.

„To by byla legrace, ale ne,“ řekla jsem a čekala, co udělá.

Cítila jsem, že mi někdo stojí za zády, ale nechávala jsem se trochu prosit.

Liam se naopak otočil a podíval se na něj.

„Chceš něco, kámo?“

„Vlastně bych jen rád něco v rychlosti řekl tvój kamarádce.“

Otočila jsem se k němu s pobaveným úsměvem. Když byl teď tak blízko, viděla jsem, že je docela hezký, dokonce víc, než jsem čekala.

Když jsme se ocitli tváří v tvář, několikrát zamrkal.

„Sakra... zblízka jsi ještě krásnější.“

Věděla jsem, že Liam zase koulí očima, ani jsem se nemusela otáčet, abych si to ověřila.

„Chtěl jsi něco?“ řekla jsem klidně. Komplimenty pro mě nic neznamenaly.

Kluk několikrát zaváhal, ale nakonec vytáhl z kapsy košile vizitku a podal mi ji.

„Rád bych tě pozval na večeri,“ řekl o něco klidněji a odhodlaněji.

Podívala jsem se na tu vizitku.

Harry Wilson – architekt

Nejspíš ani netušil, že je mi dvacet. To mám za to, že piju na Wall Street.

„Promyslím si to,“ odpověděla jsem.

Harry se na mě usmál a já si všimla, že má v levé tváři dolíček.

Oplatila jsem mu úsměv a on mi zamával na rozloučenou. Ani se mě nezeptal, jak se jmenuju...

Vložila jsem vizitku do kabelky a otočila se ke kamarádovi, který si mě pobaveně i otráveně prohlížel.

„Někdy mě děsí, jak jsi mi podobná.“

Pobaveně jsem zavrtěla hlavou.

„Viš moc dobře, že si nejsme podobní, ani kdybychom chtěli.“

Liam znovu zavrtěl hlavou.

„Týpek, kterej si to s tebou nakonec rozdá, bude fakt šťastlivec.“

Pohlédla jsem na něj a cenzurovala ho očima.

„Sklapni, nebo mě prozradíš.“

„Jsi jako kudlanka nábožná. Ty to víš, že jo?“

„Já nikoho nežeru, jen si беру, co chci, a hotovo.“

„A nevádí ti, že se o tobě říká, že tě pořádně ojeli?“

Ano, to mi vadilo.

„Jestli musí lhát, aby se cítili mužněji, tak ať lžou. Jestli chce někdo znát pravdu, ať se mě přijde zeptat.“

Liam se zasmál.

„Někdy si myslím, že nemáš sakra ani páru, do čeho se pouštíš. Jednou se někdo objeví a ty z něj budeš úplně hotová, a až se to stane, upustíš od všech těch feministických mouder, co máš tak ráda.“

„S feminismem to nemá nic společného. Muži využívají ženy od počátku věků. Vezmou si od nich, co chtějí, a odejdou. Co je špatného na tom, že dělám totéž? Já nechci, aby si oni užívali mého těla, já chci být ta, co si užívá.“

Liam se na mě podíval, jako bych byla naivní.

„Každý muž na světě by si užíval jen při pohledu na tebe, Marfil. I kdybys je nechala, aby se tě jen dotýkali, je to, jako by vyhráli v loterii, věř mi.“

Chvilí jsem mlčela.

„Jediný člověk, se kterým bych to byla ochotná udělat, bys byl ty, ale jen proto, že jsme kamarádi.“

Liam se zakuckal při pití piva.

„Když tě tak poslouchám, uvědomuju si, že jsi ještě dítě. Pojd', šup, vezmu tě domů.“

Nelhala jsem, když jsem řekla, že jediný muž, kterému bych byla ochotná nabídnout své tělo, je Liam. Z celé planety, jak on říkal, byl jediný, komu jsem dostatečně věřila. Zvažovala jsem to mockrát, protože i když jsem byla docela dobrá ve všem, co sexu předcházelo, bála jsem se dotáhnout to do finále. Otec mi odjakživa vštěpoval, že ženská ctnost je vším. Jeptišky na internátě se nevyhýbaly detailům, když nám líčily, co by se nám stalo, kdybychom podlehly chtíči...

Panenství se zdálo být něčím, z čeho jsou lidé kolem mě úplně na větvi, a přestože jsem to v hloubi duše chtěla odhalit po svém, a svým způsobem jsem to i dělala, nedokázala jsem ten krok zatím udělat.

Liam mě do mého bytu odvezl ve svém šedém audi. Koupil si ho teprve nedávno, takže sedadla ještě voněla novotou. Na rozdíl od většiny studentů jsem nebydlela v kampusu. Otec mi dovolil přestěhovat se do New Yorku a jít na vysokou školu za podmínky, že mi bydlení zajistí on.

Můj byt, který jsem s nikým nesdílela, se nacházel v jedné z nejdražších částí města, již všichni znali jako Upper East Side, patnáct minut od fakulty.

Možná to bude znít domýšlivě, ale bydlet v jedné z nejlepších budov v New Yorku mi nemohlo být víc jedno. Celý život jsem byla obklopená luxusem, a přestože mě mnoho lidí považovalo za hloupou, když jsem chtěla studovat, protože bylo jasné, že můj otec mi odkáže velké jmění, vždycky jsem věděla, že se pokusím prosadit sama.

Matika mi vždycky šla, takže studium ekonomie bylo vždycky plánem B, ale v podstatě celé své dospívání jsem prosila otce, aby mě zapsal na baletní školu v New Yorku. Jeho odpověď byla vždycky rezolutní ne, a i když mi to bylo k ničemu, byla to jediná chvíle, kdy jsem se mu rozhodla vážně postavit. Po tom, jak to tenkrát dopadlo, jsem se zařekla, že už to nikdy nepodstoupím. Když jsem si vzpomněla na jeho reakci, pořád jsem se trásla. Každopádně jsem dál tančila doma. Pokud mělo nějaký smysl mít byt pro sebe, tak ten, že jsem si mohla tančit, jak se mi chtělo.

Dala jsem Liamovi na rozloučenou pusu na tvář a slíbila mu, že se uvidíme někdy před víkendem.

Když jsem vešla do své budovy, pozdravila jsem vrátného Normana a prošla halou k výtahu. Žít sama v New Yorku může být nebezpečné, zvláště pro ženu, ale v této oblasti byli lidé velmi

klidní. Většinou šlo o rodiny s dětmi, jejichž rodiče pracovali na Wall Street a vydělávali závratné sumy. Můj otec byl jedním z nich.

Svůj byt jsem si vyzdobila poměrně jednoduše, pokud pomineme zářivě růžové polštářky. Řídila jsem se heslem „čím méně toho máš, tím méně toho musíš uklízet“ a toho jsem se držela do puntíku. Byt nebyl příliš velký – měl dvě ložnice, dvě koupelny a obývací pokoj s kuchyňským koutem.

Na konci dlouhé chodby se nacházel služební prostor, a protože jsem žádný personál neměla, využila jsem příležitosti a zřídila si tam své malé taneční studio, kde jsem trávila prakticky veškerý čas, kdy jsem byla doma. Objednala jsem si instalaci baletní tyče, abych mohla tančit, a velká zrcadla, která se na mě dívala, kdykoli jsem se snažila uvolnit při hudbě.

Na stěně v obývacím pokoji začala moje nejlepší kamarádka Tamara malovat krásnou nástěnnou malbu plnou nesouviselících kreseb, kterými bych se mohla kochat donekonečna. Byly na ní fráze z knih, naše fotky, texty písniček, vzácné květiny a především velké množství očí různých velikostí s různými nápisy...

Tami milovala pohledy lidí a já žasla nad její schopností zachytit je téměř dokonale na jakémkoli rovném povrchu, stačilo, aby měla po ruce něco na malování. Jednou mi ve Starbucksu nakreslila mimoně jenom pomocí brčka a pěny z mého frapuccina.

Nechala jsem kabelku na kuchyňské lince a šla rovnou k lednici. Na vaření jsem byla levá. Vzpomínám si, že jsem se jednou pokoušela udělat sekanou podle receptu matky mé nevlastní sestry, a protože jsem nebyla zvyklá vařit, zapomněla jsem, že jsem ji dala do trouby, a málem jsem zapálila kuchyň.

Raději jsem si objednávala donášku.

Protože mě příští týden čekala zkouška z mikroekonomie, rozhodla jsem se, že si sednu k učení. Na pozadí jsem si pustila klasickou hudbu a nechala hodiny ubíhat téměř bez povšimnutí.

Když jsem otevřela oči, uvědomila jsem si, že jsem tvrdě usnula, a navíc v nepraktické poloze. Napřímila jsem se a čekala, až mě někdo zvedne jako dítě a odnese mě do postele.

Jenže takové štěstí jsem neměla.

Nechala jsem knihu na nočním stolku a doplazila se do ložnice. Když jsem se schoulila pod bílou peřinu, pocit osamělosti se vrátil. Nebála jsem se... no, možná trochu. Vždycky jsem žila obklopená lidmi, doma jsme měli služebnictvo. Lupita, hospodyně, se o mě starala, jako by byla moje matka. Byl tam také Louis, Peter, nebo dokonce Logan, když byl doma můj otec. Na internátě jsem sdílela pokoj se čtyřmi holkami včetně Tami a téměř nikdy jsme nebyly samy... Ten byt se občas stával centrem všech mých obav. Nikdy se vám nestalo, že by se vaše mysl začala toulat a sebemenší hluk se ve vaší hlavě proměnil v horor? Tyhle dny jsem nenáviděla...

Zavřela jsem oči, přikryla se dekou a začala tiše počítat: jedna, dva, tři, osmnáct, čtyřicet čtyři, čtyřicet pět, dvě stě šest... Někde mezi dvě stě šest a pět set čtyřicet tři se mi konečně podařilo usnout.

Pátek přišel téměř nepozorovaně. Dostala jsem pozvání na party na diskotéce ve městě, ale odmítla jsem. Ne proto, že bych nechtěla, ne proto, že bych se nerada chodila bavit, právě naopak, ale ten večer jsem chtěla raději zůstat doma a zatančit si nebo se dívat na film. Poté, co jsem strávila víc než dvě a půl hodiny u baletní tyče a dělala plié, jsem si přes trikot oblékla široké bílé tričko a nejspíš jsem pozorovala Harryho vizitku.

Mohla jsem mu zavolat a zeptat se ho, jestli by nechtěl přijít na večeři. Ušetřilo by mi to cestu, nemusela bych chodit do krámu nebo si zase objednávat pizzu ze stánku na rohu. Ale pak jsem si vzpomněla, že se mě ani nezeptal na jméno. Co jsem měla dělat? Zavolat mu a říct: „Ahoj, já jsem ta holka z baru“?

Ani náhodou.

Venku bylo ještě světlo, a tak jsem si nazula své oblíbené tenisky, oblékla legíny, tričko s krátkým rukávem a vydala se běhat. Obvykle jsem běhala každý den hodinu, jen jsem to nedělala ráno, protože jsem nesnášela brzké vstávání. Navíc jsem se ráda dívala na západ slunce odrážející se na jezeře v Central Parku.

S úsměvem jsem se rozloučila s Normanem a vyrazila do teplého dubnového dne. V Central Parku se to vždycky hemžilo lidmi, zejména rodinami, které vzaly děti do parku, venčily psy a krmily kachny. Když se slunce začalo nořit za obzor, začalo se to tam vylidňovat a zůstali jsme tam my, co jsme si vyšli zaspotovat, a nebylo nás málo. S několika lidmi jsem se znala, mávali jsme na sebe, kdykoli jsme se míjeli. Onehdy jsem se s jedním z nich zapletla a přísahala jsem, že už to nikdy neudělám. Bylo otravné neustále měnit trasu, abych se nepotkávala s bývalými známostmi.

Rozhodla jsem se vrátit domů pěšky. Den ustoupil krásné vlhké noci a světla mrakodrapů se odrážela ve vodě po mé pravici. Milovala jsem tohle město. Mnozí by mohli říct, že je tam chaos, že se lidé ani nezastaví a že vzduch je znečištěný. Celý život jsem byla obklopená přírodou a to, že jsem teď tady, mi dávalo pocit, že jsem součástí něčeho jedinečného.

Zastavila jsem se u jedné z mnoha fontán rozestetých po parku, abych se trochu napila vody. Jednou jsem se zatoulala dál než obvykle a byla jsem vyprahlá žízní. Naklonila jsem se nad kašnu, jednou rukou jsem si chytla dlouhý culík, abych si nenamočila vlasy, a pak se to stalo.

Ani jsem nestačila vykřiknout.

Jedna ruka mě chytla kolem pasu a táhla mě dozadu a druhá mi zakryla ústa vlhkým hadrem, který neuvěřitelně nepříjemně páchl. Snažila jsem se vši silou vzdorovat, panikařila jsem. Bez ohledu na to, jak moc jsem se snažila, to, co bylo obsaženo ve vlhké látce, působilo rychle. Oči mi začaly těžknout, klouby už ztrácely sílu. Cítila jsem, jak bezvládně padám dozadu na hrud' někoho vysokého a svalnatého.

„Dal jsem ji do dodávky.“

To bylo poslední, co jsem slyšela, než jsem ztratila vědomí.

MARFIL

Otevřela jsem oči v nemocničním pokoji. Nikdo kolem mě nebyl, společnost mi dělalo jen pípání přístrojů. Když jsem se podívala na své tělo, všimla jsem si, že na sobě mám zelený plášť, v levé ruce kapačku a přes pravou dlaň obvaz.

Tlukot mého srdce se zrychlil, ale protože jsem nebyla připojená k žádnému přístroji, který by to zaznamenával, uvědomovala jsem si neutuchající bušení svého srdce jenom já.

Co se stalo?

Pak někdo otevřel dveře a u mé postele se objevila zdravotní sestra.

„Slečno Cortésová... Jak se cítíte?“

Několikrát jsem omámeně zamrkala.

„Kde to jsem? Co se stalo?“ Chtěla jsem vstát z postele. Nevím, kam jsem měla v úmyslu jít, ale můj instinkt jako by mě nutil utíkat pryč, dostat se do bezpečí...

Do bezpečí před kým?

„Klid, už vám nehrozí žádné nebezpečí...“

Všimla jsem si, že mi vlhnou oči a v mysli se mi vracejí obrazy mých posledních vzpomínek. Běžím a zastavuju se, abych se napila vody, někdo mi zakrývá ústa, tma a pak...

Než jsem stačila odlepit rty, abych se zeptala, co se stalo, otevřely se dveře do mého pokoje a k mé úlevě se v nich objevil můj otec a přiběhl ke mně.

„Marfil...“ řekl a přitáhl si mě do náruče.

Položila jsem si hlavu na jeho hrud' a vdechovala vůni jeho kůže a parfému. *Eau Sauvage* od Diora se mísila se zápachem z doutníků, které nejspíš ustavičně kouřil.

„Díkybohu že jsi vzhůru,“ řekl otec a pohládl mě po vlasech.

Vždycky jsem žila daleko a popravdě jsme si nebyli moc blízcí, ale nikdy jsem nebyla tak šťastná, že mě drží v náručí, jako v té chvíli.

Když jsem se uklidnila, vysvětlili mi, co se stalo.

„Unesli tě, Marfil,“ řekl otec se semknutými rty.

Našli mě v bezvědomí u vchodu nemocnice v New Orleans, hodinu a půl od mého domova v Baton Rouge. Naštěstí jsem měla u sebe peněženku, což lékařům umožnilo mě identifikovat a kontaktovat mého otce.

„Nenechali mi nic, dokonce ani vzkaz. Nežádali výkupné. Pochopil jsem, že se něco děje, až když jsem ti v pondělí volal a asi pětkrát mě to přepojilo do hlasové schránky.“

V pondělí!

Proboha, vždyť mě unesli skoro na tři dny.

„Když jsem zjistil, že nejsi v bytě a že tě nikdo neviděl se vrátit od chvíle, kdy sis šla v pátek odpoledne zaběhat, věděl jsem, že se stalo něco strašného.“

Zavrtěla jsem hlavou, vůbec nic jsem nechápala.

„Chce s tebou mluvit policie. Venku jsou dva vyšetřovatelé. Čekali, až se probudíš.“

Otec opustil místnost a vrátil se v doprovodu dvou mužů. Když se mě začali vyptávat, nervózně jsem se posadila.

Otec ze mě nemohl spustit oči, v životě jsem ho neviděla tak neklidného a vážného.

„Nic si nepamatuju...“ řekla jsem a všimla si, že mi začíná vysychat v ústech a že se mi potí ruce. „Vybavuju si jenom ten okamžik, kdy mě přepadli...“

„Vůbec si nepamatujete, že byste byla při vědomí?“ zeptal se mě jeden z policistů. Zavrtěla jsem hlavou a snažila se potrápít mozek, ale nic jsem si nepamatovala.

„Každý detail nám může velmi pomoci, slečno Cortésová.“
Nervózně jsem se podívala na otce a pak na sestru.

„Mrzí mě to...“ řekla jsem roztřeseným hlasem.

Otec přistoupil blíž a podíval se mi přímo do očí.

„Je možné, že ti něco udělali...?“

Začal se mi trást ret. Kousla jsem se do něj a snažila se ovládnout hrůzu, která mi prostupovala tělem. Nechtěla jsem na to myslet, bylo hrozné vědět, že nemám kontrolu nad tím, co se kolem mě děje, že jsem se ocitla v rukou někoho, kdo mohl být vrahem či násilníkem... Mohlo se stát cokoli...

„Odpověz.“

Odvrátila jsem pohled od postele a vyděšeně se zadívala na otce.

„Nic si nepamatuju...“ zopakovala jsem. Štvalo mě, že nevím, co mi mohli udělat.

„Chci kompletní vyšetření, hned teď.“

Policisté se podívali na mého otce a pak na mě. Vypadali nesympatičtí, jako by je skutečnost, že mě mohli znásilnit, děsila stejně jako mě.

„Tady vám nechám vizitku. Na cokoli si vzpomenete, ať už je to jakkoli bezvýznamné, nám neváhejte zavolat a oznámit to na policejní stanici.“ Ze strachu, že se mi zachvěje hlas, jsem jen beze slova přikývla.

Když odešli, sestra mě požádala, abych šla s ní.

Zdálo se, že hodlá brát otcovu žádost velmi vážně. Část mého já byla klidná, protože kdyby mě znásilnili, určitě bych alespoň něco málo cítila.

Když mě požádali, abych si sedla do gynekologického křesla a položila nohy do opěrek, musela jsem se krotit, abych nekríčila, protože jsem si přála té noční můře uniknout.

Doktorka, která mě vyšetřovala, byla velmi milá a jednala se mnou velmi ohleduplně.

„Už když vás našli v bezvědomí, zkontrolovali jsme, zda nejsou přítomny stopy spermatu nebo krve, ale nic jsme nenašli.“

Neobjevili jsme žádné známky sexuálního napadení, ale váš otec požadoval, abychom vás znovu zkontrolovali...“ vysvětlovala mi, zatímco mě prohlížela.

Chápala jsem, že chce mít otec jistotu, i já jsem potřebovala vědět, že se mi nestalo nic z toho, co se mi v té chvíli honilo hlavou.

„Pořád jsi panna,“ upřesnila a způsob, jakým to řekla, ve mně vyvolal trochu zvláštní pocit. „Tady je zpráva a výsledky testů na HIV.“

AIDS? Vyděšeně jsem se na ni podívala, ale doktorka se na mě mile usmála.

„Nebojte se, udělali jsme to jen z preventivních důvodů. Navzdory šoku a špatné zkušenosti jste v pořádku. Už si nemusíte dělat starosti.“

Přikývla jsem. Po chvíli mi přinesli nějaké oblečení, abych si mohla sundat nemocniční plášť a převléknout se. Chtěla jsem odtamtud vypadnout, jít domů a zapomenout na všechno, co se stalo.

Když jsme vyšli z nemocnice, čekal na nás řidič Peter, aby nás odvezl domů. Můj otec seděl na sedadle spolujezdce a stále telefonoval. Já jsem naopak nemohla uvěřit tomu, že ještě před čtyřmi dny byla mou hlavní starostí pololetní písemka z mikro-ekonomie.

Když jsem vystupovala z limuzíny a stoupala po ohromném schodišti obrovského bílého sídla s velkými sloupy, které mě vidělo vyrůstat, nemohla jsem si pomoci, ale rozhlédla jsem se oběma směry. Lupita, kuchařka a žena, která na mě dohlížela odmalička, mě vyšla přivítat se slzami v očích. Pevně si mě k sobě přitiskla. Já jsem jí objetí oplatila a snažila se znovu nepropuknout v pláč.

„Slečno Marfil!“ řekla a otřela si zástěru od slz. „Ani nevíte, jak jsme se všichni báli!“

„Jsem v pořádku, Lupito, už jsem doma,“ řekla jsem, abych ji uklidnila. Byla jsem šťastná, že jsem tu v bezpečí.

„Udělám vám něco teplého k večeři, ano? Běžte se zatím osprchovat.“

Otec s telefonem u ucha a výrazem ve tváři, jako by měl na práci milion věcí, zmizel v dolní chodbě. Byla jsem mu vděčná, že zjišťuje, co se stalo a proč mě do prčic unesli, aniž by za mě něco požadovali.

Když jsem se sprchovala, nemohla jsem se zbavit pocitu, že to ještě neskončilo. Něco mi říkalo, že tenhle únos měl mého otce varovat.

Ale varovat před čím?

Nebylo žádným tajemstvím, že můj otec měl spoustu peněz, takže nedávalo smysl, že nepožádali o výkupné. Proč by jinak unášeli dceru Alejandra Cortése?

Když jsem se vysprchovala, Lupita mi přinesla horkou polévku a dušené hovězí maso s brambory. Ani jsem si neuvědomila, jaký mám hlad, dokud k mým smyslům nedolehla vůně horkého jídla. Večeři jsem snědla v posteli se zapnutou televizí, která sloužila jako kulisa, a v hlavě se mi honilo spoustu myšlenek. Liam mi předtím poslal hromadu zpráv, tak jsem mu zavolala, abych ho uklidnila.

„Když mi tvůj táta zavolał, málem jsem dostal infarkt, do prdele!“ vykřikl, úplně vydešený. „Myslel si, že mám něco společného s tvým zmizením. Sakra, Marfil, málem to se mnou seklo.“

„Neměj mu to za zlý. Kromě Tami jsi jeden z mála kamarádů, o kterých jsem tady doma mluvila. Když jsi to nebyl ty, zbývajících možností byly dost omezené.“

Liam chtěl vědět všechno, chtěl, abych mu popsala, co se stalo, co si pamatuju a co ne, ale to bylo to poslední, co se mi chtělo. Potřebovala jsem si odpočinout, vícka jsem měla těžká a nerada jsem si připouštěla, že strach nemizí ani v bezpečí domova.

„Neboj se, probereme to, až se vrátíš do New Yorku.“

Jak mě sakra mohli za tak krátkou dobu přestěhovat z New Yorku do New Orleansu?

Nedokázala jsem o tom déle přemýšlet, oči se mi zavřely, aniž bych si to uvědomovala, a tak jsem se ponořila do hlubokého a neklidného spánku.

Den mě přivítal bouřlivě, jako by odrážel moji zvláštní náladu. Vyklonila jsem se z okna a zadívala se na rozlehlé zářivě zelené pole obklopující otcův dům.

Vždycky jsem se ráda vracela domů, protože jsem věděla, že se moje matka postarala o to, aby se z tak velkého prostoru stal útulný domov, který ve mně vzbuzoval hřejivý pocit.

Rychle jsem si oblékla legíny a mikinu a sešla dolů na snídani, zatímco jsem na mobilu hledala co nejdřívější let do New Yorku. Nemohla jsem si dovolit zameškat další přednášky. Navíc jsem si musela promluvit s profesorem mikroekonomie a modlit se, aby mi umožnil absolvovat zkoušku.

Já vím, měla bych se víc zajímat o to, co se mi stalo před několika hodinami, ale na nic jsem si nepamatovala, byla jsem v šoku. Nemohla jsem se bát něčeho, co jsem si nedokázala vybavit.

Když jsem vešla do kuchyně, Lupita tam loupala brambory. Místností se linula vůně kávy, což znamenalo, že otec musel být doma. Ještě nikdy jsem nepotkala někoho tak závislého na kofeinu. Já jsem jeho vášeň k tomuto tmavému nápoji nezdělala a vždycky jsem si k snídani dávala sklenici horkého mléka s medem. Lupita se na mě usmála, když mě viděla přicházet, a než jsem se nadála, snídaně už stála přede mnou.

„Tvůj otec říkal, abys za ním, hned jak dojíš, zašla do pracovní, zlatíčko.“

Přikývla jsem a pustila se do cereálií. Nesnídala jsem dlouho. Poděkovala jsem Lupitě a vydala se z kuchyně do obývacího, který byl vybavený čokoládově hnědými pohovkami, tlustým perským kobercem, šedesátipalcovou televizí a dlouhým stolem, u něhož jsme večeřeli při zvláštních příležitostech, jako jsou Vánoce,

moje nebo Gabrielliny narozeniny, když je zrovna netrávila se svou matkou, Díkůvzdání...

Abych se dostala do otcovy pracovny, musela jsem projít dlouhou chodbou, kterou jsem z celého srdce nenáviděla, protože na jejích stěnách visely všelijaké vycpané zvířecí hlavy. Můj otec byl zkušený lovec, utrácel celé jmění za to, že objížděl ta nejodlehlejší místa, aby našel jedinečné kousky, které si pak pověsil na zeď.

Dodnes si pamatuju, jak se rozhodl, že mě vezme s sebou. Nejenže jsem byla donucená zabít jelena, ale dokonce mě pak „pokřtil“ tím, že mě od hlavy až k patě pomazal jeho krví. Otec i jeho přátelé se smáli, když mě viděli plakat, ale já z toho mám noční můry dodnes.

S mojí sestrou jsme byly oddané milovnice zvířat a to, že se náš otec pro zábavu věnoval lovu zvířat, bylo něco, co se nám hnusilo.

Než jsem vstoupila, zaklepala jsem. U obrovského pracovního stolu seděl můj otec a naproti němu Logan Price. Logan měl odjakživa na starosti otcovu bezpečnost. Kdykoli otec někam jel, Logan ho doprovázel. Byla to tak běžná věc, že jsem se nikdy nepozastavila nad tím, před jakým nebezpečím ho měl chránit. Můj otec, původem Kolumbijec, byl multimilionář, který emigroval do Spojených států, když mu bylo pouhých dvacet let. Byl to geniální člověk, jenž si vydělal jmění prakticky z ničeho. Koupil půdu v době, kdy ceny byly za hubičku, a vypěstoval vinice, které dodnes zásobují velkou část jihu země. Choval koně a měl velmi dobré vztahy s kolumbijským prezidentem, s nímž vedl dlouhé rozhovory při kouření doutníku před jeho obrovským krbem.

Ano, Alejandro Cortés byl úspěšný muž, ale byl velmi zdrženlivý a o své práci a nekonečných cestách se mnou a sestrou téměř nemluvil. Během svého pobytu v Rusku si získal srdce mé matky. Do měsíce od seznámení se vzali a do roka a půl jsem se jim narodila já. V jeho kanceláři byla hned nad krbem po mé pravici zarámovaná její fotografie. Paulina Kozlovova byla

oslnivá kráska, nádherná žena s vysoce postavenými lícními kostmi, plnými, svůdnými rty, zlatavě blond vlasy a s velkýma smaragdovými očima. Byla jsem jí podobná, po otci jsem zdědila pouze černé vlasy. Kdykoli jsem se na tu fotku podívala, píchlo mě u srdce. Štvalo mě, že jsem na ni měla jen jedinou vzpomínku – její mrtvé oči, které na mě zíraly, a krev, která smáčela zem kolem ní...

Když jsem za sebou zavřela dveře, Logan se na mě otočil a pozdravil mě úsečným: „Dobré ráno, slečno Cortésová,“ a odsunul mi židli, abych se posadila.

Otec se opřel lokty o stůl a významně se na mě podíval.

„Mluvili jsme o tom, co se stalo, Marfil, a došli jsme k jedinému závěru – unesli tě a odvezli tě až sem, aniž by za to něco chtěli, prostě jen proto, aby poslali vzkaz. Vzkaz, který mi měl připomenout, jak snadné je se k tobě dostat a že by to mohli kdykoli udělat znovu.“

Nebylo tam žádné „Jak se cítíš, dítě?“, otec šel jako vždycky přímo k věci. Začala jsem pěsti, snažila jsem se nedat najevo, jak moc mě děsí představa, že by se něco takového mohlo opakovat.

„Ale proč? Čeho tím chtějí dosáhnout?“

Otec se na židli nevzrušeně napřímil.

„Je spousta lidí, kteří mě nenávidí, Marfil, a možná mi chtějí ublížit skrze tebe.“

Logan, který pořád ještě stál u okna, se k nám s vážným výrazem otočil.

„Dokud nezjistíme, kdo to byl a co únosem sledoval, měla by mít někoho, kdo ji bude chránit a zajistí, aby se to už neopakovalo.“

Ne...

Než jsem stačila vůbec otevřít pusu, otec mě předběhl.

„Prosila jsi mě, abych ti nedával bodyguarda, Marfil, a já hlupák jsem ti vyhověl. Nedbal jsem varování své ochranky a teď podívej, co se stalo. Mohli tě zabít... nebo znásilnit!“

Polkla jsem a cítila, jak se mi v těle rozproudila krev.

„Ale...“

Otec vstal a přesunul se k baru vedle stolu.

„Žádné ale, Mar,“ řekl, otevřel láhev whisky a nalil si sklenku.
„Nehodlám kvůli tobě riskovat. Měl jsem to udělat už dřív.“

Podívala jsem se na Logana a pak na otce. Oba vypadali vážně, odhodlaně.

„Nemůžu žít normální, obyčejný život, když mám za zády neustále gorilu, tati.“

„Chceš, aby se to stalo znova?“

Neměla jsem žádný pádný argument, kterým bych mu mohla odporovat, a vytáčelo mě, že musím mlčet.

„Dokud nezjistíme, co se stalo, budeš mít ochranku čtyřadvacet hodin denně. Já jsem si tu svoji taky posílil a tvá sestra Gabriella ji dostane, až se vrátí domů na prázdniny. Zatím je v bezpečí na internátě, ale nehodlám dopustit, aby mi znovu unesli některou z mých dcer.“

„Ty chceš, aby mě někdo hlídal celý den?“

Logan předběhl mého otce a odpověděl za něj.

„Jen do té doby, než zjistíme, co se stalo, slečno Marfil,“ zopakoval a přistoupil o krok blíž. „Ti nejlepší detektivové už pátrají po tom, kdo vás mohl unést.“

Detektivové?

„Nebylo by lepší nechat to na policii?“

„Policie je pomalá, Marfil, a má spoustu práce. Radši si pátrání zaplatím než čekat, až to někdo udělá jen z lásky k řemeslu.“

Zavřela jsem pusu, neměla jsem žádný argument, který by to vyvrátil. Nemohla jsem riskovat, že se bude něco takového opakovat. Dlouho jsem tvrdě bojovala, abych přesvědčila svého otce, že nepotřebuji ochranku, a teď to přišlo celé vniveč.

„Už jsme najali jednoho z nejlepších bodyguardů. Sloužil pět let u letectva a byl oceněný vyznamenáním. Je štěstí, že tu práci vůbec chce vzít.“

Povzdechla jsem si, protože jsem věděla, že bitva je prohraná.

„Nechci, aby se fakulta dozvěděla, že mě hlídá ochranka, tati.“

„Mysleli jsme na to. Bude inkognito, nikdo nebude vědět, co dělá, pokud to neřekneš ty. Carla už informovala fakultu, bude tě doprovázet a bude předstírat, že je student. Nemusíš se ničeho obávat, bude to, jako by tam nebyl. Slibuju.“

To mě trochu povzbudilo, i když jsem pochybovala, že by chlap, který sloužil v armádě, zůstal bez povšimnutí v prostředí plném mladých studentů.

„Tvůj byt má přístavbu pro služebnictvo se dvěma místnostmi a obývacím pokojem. Taky jsem někoho poslal, aby to upravit tak, aby to bylo pro pana Moora obyvatelné.“

Sakra, můj taneční prostor.

Nemohla jsem si pomoci, ale cítila jsem se frustrovaná a vytočená. Ne že bych si nevážila toho, co pro mě otec dělá, ale štválo mě, že jsem nucená být obklopená někým, kdo se mi bude v jednom kuse lepit na záda.

Nechtěla jsem žít ve strachu a s někým, kdo mi bude neustále připomínat, že se můžou vrátit a ublížit mi, nebo se o to alespoň pokusit, ale věděla jsem, že za takových podmínek nic nezmůžu.

„Jak dlouho myslíš, že bude trvat, než zjistíš, kdo za tím stojí?“

Otec se posadil zpátky na židli.

„Nevím, ale ujišťuju tě, že je to moje priorita.“

Přikývla jsem a těšila se, až odtamtud vypadnu.

„Můžu odejít?“

Otec přikývl a vrátil se pohledem k počítači.

Pane Moore, ať už jste kdokoli... už teď vás nemůžu vystát.

MARFIL

Otec zařídil, aby mě Logan následující den doprovodil do New Yorku, kde na mě bude čekat pan Moore, aby mě vyzvedl. Nebylo možné letět soukromým letadlem, protože otec také hodně brzy ráno odlétal, a to do Portorika.

Nemohla jsem si pomoci, ale když vedle mě na sedadlech v první třídě seděl Logan, cítila jsem se bezpečně. Nebyla jsem velkou fanynkou letadel, vždycky jsem raději letěla s někým. Pak jsem si uvědomila, že kromě létání se bojím kvůli tomu, co se stalo. Pořád se mi to honilo hlavou. Chtěla jsem se jen dostat domů a aby se všechno vrátilo do normálu, ale když jsem si vzpomněla na to, kde se jim podařilo mě unést, uvědomila jsem si, že město, které jsem tolik milovala, se teď stalo mým nepřítelem.

Když jsem vystoupila z letadla a zapnula data na svém iPhone, přišla mi od Liama zpráva, že ten večer je večere na něj, ať si s ničím nedělám starosti a že se o mě postará, jako bych byla jeho holka. Musela jsem se usmát. Někdy jsem si říkala, proč vlastně nejsme spolu, ale jakmile jsem pomyslela na naše krásné přátelství, jakákoli myšlenka na to, že bychom byli něco víc, se mi vypařila z hlavy.

Neměla jsem zrovna zájem se s někým cizím dělit o svůj byt, a jestli měl tenhle Moore od teď spát u mě, bude lepší, když tam se mnou bude i Liam. Věděla jsem, že ho tam nemůžu držet, ale požádám ho, aby zůstal alespoň do té doby, než se budu cítit v pohodě. Bodyguardi mě dost znervózňovali, byli jako neustálá připomínka toho, že se každou chvíli může stát něco špatného.

Když mi zemřela matka, otec začal být na bezpečnost mimořádně přísný. Vždycky ho doprovázel Logan, i kdyby si jen šel koupit láhev vody. Gabriella a já jsme měly větší volnost – zavřené v internátní škole jsme žádné bodyguardy nepotřebovaly. Kromě toho jsme na rozdíl od našeho otce, kterého znalo mnoho lidí, byly vždycky skryté před zraky veřejnosti.

Když jsem se přestěhovala do New Yorku, všechno se změnilo. Už to nebylo jako v Anglii, přestože byl otec shovívavější, než jsem předpokládala. Ale teď, po tom, co mě unesli, se na světě nenajde člověk, který by ho dokázal přesvědčit, aby mě nechal bez doprovodu, což mě stejnou měrou rozčilovalo i uklidňovalo. Nebudu lhát, celá ta věc mě děsila a ještě víc mě děsilo vědomí, že se to nevyřešilo. Důvody mého únosu byly stále záhadou a něco mi říkalo, že to nejhorší ještě není za mnou, ale že to teprve přijde.

Snažila jsem se ty myšlenky zahnat. Následovala jsem Logana dlouhou chodbou, která nás vítala v New Yorku. Za tak krátkou dobu se toho událo tolik, že jsem najednou měla chuť dát si horkou koupel a ulehnout do postele, abych se probudila a zjistila, že to všechno byla jen noční můra.

„Slečno Marfil, nebudu vás doprovázet do bytu, za dvě hodiny mi odlétá letadlo, ale pan Moore se o vás od teď už postará, ano?“

Postarat se o mě? Najednou jsem měla pocit, jako by mi bylo tři a půl roku.

Mlčky jsem přikývla, pak jsme došli k automatickým dveřím, které se otevřely a vpustily nás do vstupní haly plné rodinných příslušníků a dobře oblečených mužů, kteří měli v rukou cedule s příjmením. Hledala jsem své jméno. Když jsem ho našla, zamířila jsem k muži, jenž mi od nynějška měl dělat osobního strážce. Srdce mi nesmyslně a nelogicky tlouklo rychleji a rychleji. Logan přistoupil blíž a podal mu ruku, jako by se už znali. Já jsem naopak měla pocit, jako by mi někdo vyrazil vzduch z plic.

Nikdy předtím žádný muž nepřiměl mé tělo reagovat tak, jak reagovalo v tu chvíli. Nikdy.

Mohla bych to popsat, ale myslím, že by mi nestačila slova.

„Slečno Cortésová,“ řekl a natáhl ruku. „Jsem Sebastian Moore, od této chvíle se budu starat o vaši bezpečnost.“

Trvalo mi několik vteřin, než jsem zvedla ruku, abych mu ji podala, a když jsme se dotkli, cítila jsem šimrání v břiše.

Tak o tom mi Liam tolikrát vyprávěl? To cítili muži, když mě viděli?

Cítila jsem se trapně, připadala jsem si malá, bezvýznamná... Takový pocit mi byl naprosto cizí. Sebastian se na mě díval jako někdo, kdo kouká na lavičku v parku, naprosto lhostejně.

Spěšně jsem si zakryla oči slunečními brýlemi. Potřebovala jsem si utřídit myšlenky a hlavně mu nedat najevo, jak velký dopad na mě setkání s ním mělo.

„Odevzdávám vás do dobrých rukou, slečno,“ řekl Logan, než Sebastianovi znovu podal ruku.

Sebastian... No sakra. To i jeho jméno musí být neuvěřitelně sexy?

Viděla jsem, jak mu Logan něco šeptá do ucha, ale to mě stejně nijak moc nezajímalo. Všechny mé myšlenky patřily Sebastianovi.

Byl vysoký, a to mám ráda – takový ten typ kluka, který tě snadno zvedne jednou rukou a kterého musíš líbat na špičkách, jako Liama, i když Sebastian byl o několik centimetrů vyšší než on. Měl na sobě oblek a kravatu, člověk by si ho mohl splést s jedním z mnoha newyorských milionářů, kteří žili v mé čtvrti, ale byl jiný, neuvěřitelně mladý.

Kolik mu tak může být? Pětadvacet? Šestadvacet? Náhle jsem umírala touhou o něm zjistit všechno.

Měl světle hnědé vlasy a krátké vousy, takové, co na dotek škrábou. Měl ostře řezanou čelist a vysportované tělo – pod bundou mu byly vidět bicepsy...

Marfil, proboha, co je to s tebou?

Když mi naznačil, že na nás venku čeká auto, šla jsem za ním. Navzdory tomu, že když jsem byla s otcem, vždycky nás vozil

a vyzvedával šofér, v New Yorku jsem se obvykle dopravovala taxíkem nebo Uberem a výjimečně metrem. Tentokrát však na letištním parkovišti čekalo černé audi.

Sebastian šel k sedadlu pro řidiče a já se zastavila u místa spolujezdce. Než otevřel dveře, promluvil na mě přes kapotu auta.

„Byl bych radši, kdybys seděla vzadu,“ řekl bez okolků.

Několikrát jsem zamrkala. Zprvė proto, že mi nevykal, což bylo příjemné, ale zároveň zvláštní, a zadruhé proto, že mi neotevřel dveře. Ne že bych byla princeznička nebo tak, ale byla jsem tak zvyklá na protokol, který existoval mezi mnou a zaměstnanci mého otce, že mě to zaskočilo. Lupe byla jediná, kdo na formality občas zapomínal, a to jen když jsme byly samy.

Udělala jsem, co chtěl, a sedla si dozadu. Pozorovala jsem ho v odrazu zpětného zrcátka. Nezdálo se, že by měl problém se zorientovat, a tak jsme za pouhé tři minuty opouštěli letiště po Grand Central Avenue a mířili jsme směrem k Manhattanu. Ještě nás čekal průjezd celým Queensem, což bylo víc než půl hodiny. Měl v plánu se mnou mluvit?

„Ráda bych věděla, jaké konkrétní příkazy ti můj otec dal...“ řekla jsem po čtvrt hodině zarytého mlčení.

Sebastian odvrátil oči od silnice a na prchavý okamžik je upřel na mé sluneční brýle.

„Příkazy?“

Najednou se mi zdálo, že se to slovo stalo urážkou.

„No... pokyny, rozkazy, příkazy – jakkoli to chceš nazývat.“

„Mám povinnost tě chránit a informovat tvého otce o všech nepředvídaných situacích, které nastanou, když jsi se mnou.“

Když jsi se mnou... ne naopak... samozřejmě že jsem to byla já, kdo byl s ním.

Už jsem s ním nechtěla mluvit. Zprvė proto, že mě začínal děsit jeho chlad, ale také mi jeho hluboký barytonový hlas naháněl husí kůži.

Do mé ulice jsme dorazili v rekordním čase. Bylo jasné, že rychlost nepatří do oblastí bezpečnosti, na které hodlal dbát.

Když jsme nechali auto na parkovišti a já viděla, že jde se mnou k výtahu, vzpomněla jsem si, že s ním budu sdílet byt.

Do háje.

Ticho uvnitř malého čtvercového prostoru výtahu mě děsilo. Myslím, že jsem v životě nestrávila tolik času mlčky v něčí společnosti. Liam by byl pyšný.

Sebastian se postavil přede mě a vytáhl z kapsy klíč. Otevřel dveře a pustil mě dovnitř jako první.

Džentlmenství nevymřelo, ale – to už má kopii mých klíčů?!

Tak moment.

On už tam někdy byl?

Můj byt vypadal stejně jako vždycky. Najednou jsem si uvědomila, že se nacházel jen pár bloků od místa, kde mě bůhvíproč unesli. Naposledy, když jsem odsud odcházela, byla mou jedinou starostí zkouška a to, jestli zavolat tomu klukovi z baru, jehož jméno jsem už zapoměla.

Neklidně a s jistými rozpaky jsem odložila tašku na kuchyňský ostrůvek a obrátila se ke svému novému spolubydlícímu.

„To je tak divné,“ řekla jsem, když už jsem to nemohla vydržet.

Sebastian si sundal bundu a pověsil ji na věšák u dveří. Pak jsem si všimla, že má na jednom z těch policejních opasků pověšenou pistoli.

„Dělej, že tu nejsem.“

No jasně! Ale vždyť zabíral skoro celou místnost.

„Podívej, nevím, jak to máš ty, ale jestli tady budeš bydlet a jestli se mě budeš držet čtyřia dvacet hodin denně, tak potřebuji vědět pár věcí...“

„Můžeš se mě zeptat na cokoli, co se týká tebe a tvého bezpečí.“

„Kolik ti je?“

Proboha, vážně, Marfil?

Sebastian se mírně zamračil.

„To nemá s tebou a tvým bezpečím nic společného.“

„Ty mi neodpovíš?“

„Ne.“

Otráveně jsem semkla rty.

„Pro mě je divný mít bodyguarda, varuju tě, že pro mě bude náročný si na tebe zvyknout.“

„Zvykneš si.“

Opožděně jsem si uvědomila, že mám pořád na očích sluneční brýle, a tak jsem si je sundala. Naše oči se setkaly i přes tu vzdálenost, která nás dělila. Měl hnědé oči... a husté černé řasy...

Měla jsem nutkání odvrátit pohled, vyděsilo mě to, ale nakonec jsem to ustála.

„Takže mám předstírat, že tady nejsi?“

Sebastian vypadal, že mu to vyhovuje.

„Přesně tak. Jen mi dej vědět, až budeš chtít jít ven.“

Skvěle.

„Nevím, jestli sis všiml, že v pokoji vedle tvého bylo...“

„Nedotkl jsem se tvého tanečního studia, neboj.“

„Trávím tam hodně času. Vím, že teoreticky ta místnost patří do křídla pro personál, a abych se tam dostala, budu muset projít přes tamtu místnůstku, ale ráda bych pokračovala v tréninku jako doposud.“

„Ta místnost je tvoje, nevádí mi, když půjdeš dovnitř.“

Bylo to od něj hezké gesto, bála jsem se nejen toho, že ji otec nechal vymazat ze světa, ale i toho, že si ji Sebastian zabral jako ložnici nebo tak. Uvědomovala jsem si, že mi prokazuje laskavost, ten druhý pokoj byl mnohem menší a kvůli mně se v něm nejspíš bude cítit mnohem méně pohodlně, ale nehodlala jsem se svého oblíbeného koutu vzdát. Koneckonců to byl můj byt.

„No... tak já jdu do svého pokoje.“

Nečekala jsem na jeho odpověď, byla jsem z něj příliš nervózní, a tak jsem se k němu otočila zády a vešla do své ložnice.

V mém pokoji to vypadalo jako po bitvě, přesně v takovém stavu jsem ho zanechala, než jsem se vydala běžat.

Z nějakého nevysvětlitelného důvodu jsem se nejenže dala do úklidu, ale dokonce jsem se do něj pustila se vším všudy. Nevím, jestli to bylo proto, že jsem se cítila nesvá, nebo proto, že jsem nemohla jít do té místnůstky a lehnout si na pohovku jako obvykle. Byla jsem z toho trochu vyvedená z míry, ale začala jsem uklízet (ano, uklízet!), a to dokud pokoj nebyl bez poskvrnky.

Podívala jsem se na mobil, který jsem nechala na nočním stole, a přečetla si, že Liam tu bude za hodinu. Alespoň jsem si mohla znovu zabrat svůj obývací pokoj. Skočila jsem do sprchy a oblékla se do něčeho pohodlnějšího. Vzala jsem si své oblíbené džíný a bílé bavlněné tričko.

Při pohledu do zrcadla jsem se na pár vteřin zastavila, abych se na sebe podívala zblízka.

Co by Sebastian viděl, kdyby se na mě podíval?

Co jsem si pamatovala, všichni kolem mě mi lichotili, skládali mi poklony a podlézali mi. Holky na internátě mě buď nenáviděly, nebo se mě bály. Chvilí trvalo, než mě třída a jeptišky přijaly. S jeptiškami to bylo vůbec nejhorší. „Jsi hřích na zemi!“ říkaly mi nespočetněkrát a já naivka jsem to nechápala, dokud jsem nepotkala Liama a on mi to konečně nevysvětlil.

„Uvědomuješ si, jak jsi krásná?“ zeptal se mě jednou, když jsme leželi na mé posteli, já v kalhotkách a tričku s dlouhým rukávem a on v tepláčkách, po tom, co se mě poprvé dotýkal.

„Vím, že to, co vidíš, nemá nic společného s tím, kdo jsem,“ odpovíděla jsem. Nevnímala jsem to jako lichotku.

Ano, byla jsem krásná, ale když to, že jste krásná, způsobí, že lidé nevidí nic jiného než váš vzhled, stane se krása vašim největším nepřítelem, zvláště když máte podobnou povahu.

Pak jsem objevila moc, kterou mi dávala, a naučila jsem se ji využívat. Pokud se ke mně muži chtějí chovat jako k věci, a ne jako k myslící bytosti s mozkem, nehodlala jsem se k nim chovat jinak.

Vyšla jsem z pokoje bosá, jako bych se dopouštěla zločinu. Strávila jsem tam víc času, než moje neklidná osobnost dokázala snést. Zajímalo mě, jestli ho zase uvidím. Bude v obývacím?

Obývací byl prázdný, ale když jsem se podívala do dlouhé chodby a uviděla tlumené světlo pronikající pod dveřmi, došlo mi, že právě tam bude trávit většinu času.

Povzdechla jsem si a přešla k ledničce. Měla jsem nakoupit už před dvěma dny. V bytě nebylo vůbec nic, dokonce i toaletní papír došel. Šla jsem do svého pokoje, a když jsem si nazouvala tenisky, zkontrolovala jsem čas a začala si v duchu zapisovat, co musím v obchodě koupit. Venku nebyla zima, takže jsem nechala kabát na věšáku a popadla tašku.

Přede dveřmi jsem se na pár vteřin zastavila.

Měla jsem mu dát vědět, že jdu do obchodu? Bylo to jen blok odsud...

Instinkt mi velel mu to říct.

Prošla jsem chodbou a váhavě zaklepal na jeho dveře.

Bylo to vážně divné.

Otevřel mi o pár vteřin později. Bílou košili měl vyhrnutou až k loktům, což mi umožnilo vidět, že celou pravou ruku má pokrytou tetováním. Na očích měl brýle s černými rohovými obroučkami, se kterými působil intelektuálně, což mě úplně dostalo.

Prinutila jsem se soustředit na to, co bylo důležité.

„Musím jít do obchodu koupit nějaké věci.“

Sebastian přikývl.

„Dej mi chvilku, prosím.“

Otočil se ke mně zády a já si nemohla pomoci, ale rozhlédla jsem se po místnosti. Zatraceně, vůbec se nepodobala skladišti, které tu bylo před týdnem. Viděla jsem odtamtud jen černou koženou pohovku a pěkný bílý koberec. Sebastian se na chvíli posadil na pohovku před notebook, který měl otevřený, něco rychle napsal a pak ho s grimasou na rtech zavřel.

Vyrušila jsem ho snad od něčeho důležitého?

„Po tobě,“ řekl a vyzval mě, abych šla. Jeho mužné chování mě přitahovalo.

Obrátila jsem se a prošla chodbou ke dveřím svého bytu. Když se na ulici postavil vedle mě, připadala jsem si divně. Ochranka,

kteřou sebou míval můj otec, šla vždycky za ním, nebo dokonce před ním. Sebastian šel vedle mě, jako by byl můj kamarád.

„Takhle to bude vždycky?“ zeptala jsem se, když jsme procházeli dveřmi supermarketu.

„Jak takhle, Marfil?“

To, jak vyslovoval mé jméno, ve mně vyvolávalo příliš mnoho emocí, než abych je mohla ignorovat, ačkoli jsem se ze všech sil snažila mluvit dál, jako by se nic nedělo, jako by ten kluk vedle mě, který si prohlíží uličku se šampony, make-upem a tampony, byl prostě jen další kluk.

Tampony... sakra, ty potřebuju.

Budu si muset koupit tampony před ním?

Do háje.

„Že tě budu muset mít pořád za zadkem, i když půjdu do obchodu na rohu.“

„Ano,“ odpověděl stroze.

Kvůli jeho stručné odpovědi jsem se na něj otráveně podívala.

Nechala jsem tampony být a odjela vozíkem do uličky s víny. Vzala jsem láhev bílého vína a položila ji do vozíku. Sebastian neproněsl žádnou stížnost, a tak jsem pokračovala v nákupu. Vzala jsem bednu piva Heineken a pak jsem se zastavila v oddělení s ovocem. Když jsem si pečlivě vybírala jahody a pak přecházela k jablkům, uvědomila jsem si, že Sebastian musí také něco jíst.

Otočila jsem se k němu a všimla si, že upřeně sleduje dveře do obchodu.

Podívala jsem se tam. Dovnitř právě vešli dva kluci zhruba v jeho věku.

„Chceš něco?“ zeptala jsem se hlasitě, abych upoutala jeho pozornost.

„Co?“ řekl a roztržitě se ke mně otočil.

„Jídlo. V bytě nic není, musel by sis jediné něco objednat.“

Sebastian zavrtěl hlavou.

„O mě si nedělej starosti, o jídlo pro sebe se postarám sám.“

Pokrčila jsem rameny a šla koupit ještě pár věcí jako toaletní papír, šampon, jenž mi došel, brambůrky, olivy, mléko, cukr a jablečný koláč, který si budu moct hned sníst.

Když na mě u pokladny přišla řada, zaujalo mě, jak si Sebastian neustále bedlivě prohlíží okolí – jeho oči nikdy nezůstaly v klidu, ale jeho přítomnost byla působivější než přítomnost jakéhokoli bodyguarda, kterého kdy můj otec měl. Pokladní na něj podezřívavě zírala a já si uvědomila, že i když v něm vidím řeckého boha, pro ostatní lidi je nejspíš nedůvěryhodný. Zadívala jsem se na jeho oblečení – černé společenské kalhoty a bílá košile.

Jak bych ho proboha takhle mohla vzít s sebou do školy?

Když jsem za nákup zaplatila otcovou kartou Master Card Centurion, vzal mi Sebastian tašky, ale nechal si volnou levou ruku. Moc jsem toho nekoupila, ale byly tam nějaké láhve a těžké věci.

Nabídla jsem mu pomoc, ale on mou nabídku pouhým zavrtnutím hlavy odmítl.

V hlavě se mi honily myšlenky. Chtěla jsem se ho na něco vyptat, něco se o něm dozvědět, promluvit si s ním. Proto jsem nikdy neměla ráda bodyguardy, bylo pro mě nemožné, aby mě někdo doprovázel a já si s ním nepovídala.

Když jsem byla malá, předtím, než jsem šla na internátní školu, se u nás chůvy střídaly po hodinách, aby mě nemusely snášet... nebo mi to tak alespoň říkal táta, když mi vysvětloval důvody, proč mě posílá studovat pryč.

„Marfil, někdy si ani neuvědomuješ, jak dokážeš být protivná. Tím, že jsi žena, se to dá pochopit, ale když jsem nablízku já, buď zticha,“ řekl mi.

A to jsem pak taky začala dělat... občas, samozřejmě.

„Jsi levák?“ zeptala jsem se Sebastiana, když jsem šla vedle něj. Zamračil se na mě.

„Všechny věci nosíš v pravé ruce... Ale ne proto, že jsi pravák, ale proto, že chceš mít levou ruku volnou, abys mohl držet